

Præfens medium ἄκμαι ἄκσαι ἄκτι pro ἄεμαι.
 Imperfectum sine augmento, ἄκμηρ ἄκσο ἄκτο. Part
 ticipium ἄκμενος. Βλέω βλήμι βλήμαι βλήμε
 νος. ἄλλάω ἄλλημι ἄλλημαι, facta Attice reduplica
 tione ἄλάλλημαι ἄλαλήμενος. ἄκαχέω ἄκάχη
 μι ἄκαχῆναι ἄκαχῆμενοι ἄκάχημαι ἄκαχῆμε
 νος uel ἄκάχμενος per Syncopeν. ἄκαχμένος au
 tem perfectum est uerbi ἄκαχέομαι ἠκάχημαι reso
 luto augmento ἄκάχημαι ἄκαχημένος. per Synco
 पेῖν ἄκαχμένον ἔγχος.

DE NOMINE CAPVT V.

PRIMITIVA ἐγώ, σὺ, οὗ, flexuntur Primiti
 sic. Sing. Nominatiuo ἐγώ, Attice ἐγώ ua ἐγώ.
 γε. Dorice ἐγῶρ ἐγῶνη. Genitiuo,
 ἐμῶ μῶ. Ionice ἐμέο ἐμῆο. Attice
 ἐμέοθερ ἐμέθερ. Dorice ἐμεῦ μευ.

Datiuo ἐμοί μοι. Attice ἐμοί γε. Dorice ἐμίρ. *Ρωμαϊκὴ ἀριστη ἀντ*
 Accusatiuo ἐμὲ με. *του ἑνικοῦ ἐπιθ*
 satiuo νῶϊ νῶ. Aeolice ἄμμε. *ἀρνητικῆς οὐ μὴ ἐλάττω καταφθιμένη*
 Genitiuo Datiuo νῶϊρ νῶρ. *τῆς ἐπιθης λαφύσειρ ἀχίωρ, τότε δ*
ἀρ ἀποκὸρ ἀριστη τῶλοιοτο. ῥ ἠηλοσφ
πππτι.

P. Ntῶ ἡμεῖς. Ioni. ἡμέες Doric. ἄμμε. Aeol. ἄμ
 μες. Gtῶ ἡμῶρ. Ioni. ἡμέωρ εἴωρ. Doric. ἄμέωρ.
 Aeoli. ἄμμέωρ. Dtῶ ἡμίρ ἡμίρ. Attice ἡμίρ. Do
 rice ἄμίρ. Aeolice ἄμμιρ. Aetῶ ἡμᾶς. Ionice ἡ
 μέας. Dor. ἄμᾶς. Aeol. ἄμμας. Sing. Nominati- οὗ.
 uo σ Vocatiuo σύ. Dor. τὺ τύνη. Genitiuo σῶ. Ionice
 σέο σῆο. Attice σέοθερ σέθερ. Dorice σεῦ τεῦ.

Dati

Datiuo σοί. Do. τοί. οί apud Aratū. poetice τῖρ τείρ.
 Accusatiuo σέ. Dor. τέ τυ. Dia. Nominatiuo σ Ac-
 cusatiuo σφῶι σφῶ. Aeolice ὑμμε. Genitiuo σ
 Datiuo σφῶϊρ σφῶρ. Plura. Nominatiuo σ Vocati-
 tiuo ὑμεῖς. Ionice ὑμέες. Dorice ὑμες. Aeolice ὑμο-
 μες. Genitiuo ὑμῶρ. Ionice ὑμέωρ, εἰωρ. Aeolice
 ὑμμέωρ. Datiuo ὑμίρ, ἰρ. Dorice ὑμιρ. Aeolice
 ὑμι, ἰρ. Accusatiuo ὑμάς. Ionice ὀμέας. Aeolice
 ὑμμάς.

οὔ. Singul. Genitiuo οὔ. Ionice ἔο εἰο. Attice ἔθερ ἔ-
 θερ. Dorice εὔ. Datiuo οἶ. poetice ἔοι. Accusatiuo
 ἔ. Poetice ἔε ἔθερ.

Dia. Genitiuo Datiuo σφοίρ.

Accusatiuo σφωή σφωέ.

Plu. Genitiuo σφῶρ, Ionice σφέωρ σφείωρ.

Datiuo σφίσιρ σφίρ. Actō σφᾶς, Ionice σφέας.

POSSESSIVA.

Possessiva à primitiuis deducta, ἐμός, ἄμός apud
 Pinda. σ ἄμας forte pro ἡμετέρας. σός uel πός,
 ὄς uel ἔός, νωίτερος, σφωίτερος, ἡμέτερος, ὑμέτε-
 ρος uel ἡμός. Dorice ἄμός, ὑμός, σφέτερος uel
 σφός. Ea instar nominum flectuntur.

DEMONSTRATIVA.

Demonstratiua οὗτος ἐκεῖνος. Sing. ὁ οὗτος, τό-
 τος, τότω, τότορ. Dia. οὗτω, τότοῖρ. Plu. οὗτοι, τό-
 τωρ, τότοις, τότεις Singul. ἡ αὕτη, ταν/της, ταν-
 τη, ταν/τηρ. Dia. αὐτά, ταν/ταιρ. Plu. αὐτί, ταν-
 τωρ

τωρ, τανταις, ταντας. Sing. τὸ τὸτο uel τῷτι,
 sicut τόδε τοδί, τὸτῶ τὸτω. Δια. τὸτω, τὸτοίρ.
 Plu. ταντα uel ταυτί, τὸτωρ. Ἔς. Quibus in singu-

ὁ pro οὐ-
 τος uel
 τὸτο. ἢ

lari Attice additur i paragoge, οὔτοσι, τῶτῶσι, αὐτῆσι
 ταυτησί, τῶτοί. Ἔς.
 Singula. ὁ ἐκῆνος ἐκῆνοσί, ἡ ἐκείνη, τὸ ἐκῆνο.
 Aeolice κῆνος κείνη κῆνο. Dorice τῆνος τῆνα τῆνο
 flectionem nominum sequitur.

pro αὐτῆ
 poetica

RELATIVUM.

Relatiuum αὐτὸς, trium personarum. Sing. ὁ αὐ-
 τὸς τὸ αὐτῶ, ἡ αὐτὴ τῆς αὐτῆς, τὸ αὐτὸ τῶ αὐτῶ.
 Ἔς. Huius obliquis singularibus primitiuorum obli-
 qui compositi, sui passiuum efficiunt. ἐμαυτῶ, ἐμαυ-
 τῶ, ἐμαυτῆρ, ἐμαυτὸ, σεαυτῶ uel σεαυτῶ, ἐαυτῶ
 ἐαυτῆρ. Ἔς.

Etiam ἔ dualibus pluribusq; componitur, Ἔ tanq;
 primæ Ἔ secundæ quàm tertię personæ congruit si-
 gnificatione, ἐαυτῶν, sui, nostrum, uestrum, ipsorum.
 ἐαυτὰς, se, nos, uos, ipsas. Ἔς.

Item δῆνα indeclinabile generis omnis est, uel de-
 clinabile, ὁ ἢ τὸ δῆνα, τῶ τῆς δῆνος, τῶ δῆνι,
 τὸ μτήρ τὸ δῆνα. Vel ὁ ἢ τὸ δῆνα, δῆνατος. uel
 ὁ ἢ τὸ δεις, δῆνος.

Apud poetas μίρ νίρ ψέ, omnis generis, utriusq;
 numeri, accusatiui casus, pro αὐτὸρ αὐτῆρ αὐτὸ αὐ-
 τούς αὐτὰς αὐτὰ leguntur. Item εἰ pro αὐτῶ δῆ αὐτῆ
 uel αὐτῶ. Pinda. Ἔ Aratus.

DE ADVERBIO CAP. VI.

ADVERBIORUM quaedam primaria, quaedam derivatiua sunt. A genitivo plurali nominis adiectivi aduerbium fit *μ* uerso in *ς*, ὁ ἀληθῆς τῶν ἀληθῶν ἀληθῶς uere, ὄξεις ὄξεω ὄξεως. Deductitia sunt, ὄ in *σι*, ἑλληνισί, θρακισί, ῥωμαισί. Item in *λορ*, κρ, ει, ι, βοτρυσί ὀρ ἀ βοτρυς, ἀγγελοςί ὀρ ἀ ἀγγέλ, σνδην ἀ σνω, sic πανσυσί, πανσυσίη, συλλήβην ἀ συλλήβω, ἀντίβηκ ex ἀντί ὄ βία, πανστρατί, παμμαχεί ἀ στρατός μάχη ὄ πᾶρ. Et quaedam alia studiosis frequenti lectione uenanda.

Item δε σε ζε adiectiones syllabicae, notae sunt ad locum. ἐκῆ αὐτῶ illic, ἐκῆσε αὐτόσε illuc, οἰκοῦσε uel οἰκάσε, ὄνδε δόμονδε, ἀθήναζε. De loco θερ uel θε ποeticae, οἰκοθερ, ὑπερθερ, ἀνθρωθε. In loco θέσι, οὐρανόθι, ἀθήνησι.

Consimiles particulae sunt αρι ερι ζα βα λα λι, quae extra compositionem nihil significant, praefixae uero alijs dictionibus, earum significata adaugent, δῆλος ἀρίδηλος ἐρίδηλος, θεός ζάθεος, βαλη ζάβαλος, quo nomine diabolū signat Ciprianus, quod impia cōsilia incessanter suggerat mentibus humanis, forte legendum ζάβολος, incessanter perdens, nam ζαβάλλερ apud Hesych. pro ἑξαπατᾶρ. Consimiliter βόλιμος βόπας βαφάνος, λιπόνκρος, πῆύω λαπήυης, qui immodice excreat.

Etiams

Dorice ποδί, cum genitiuo signat motum à personæ
 πρὸς θεῶν τὰ ἀγαθὰ, uel nota est iurandi, ἢ κε πρὸς
 θεῶν, πρὸς κελίοιο κελενθῶ, uel contra coramue de,
 notat, πρὸς θεῶν μακάρων. uel officium, οὐ πρὸς
 ἰατρῶ. Cum datiuo significat prope, iuxta, πρὸς τοῖς
 ποσί. Cum accusatiuo motum ad personam, habitum
 uel imitationē, πρὸς σὲ ἔρχομαι. ὡς τὰ Δνὸ πρὸς
 τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτώ. ἄσθε
 πρὸς ἀνδρῶν.

πρὸ πρὸ Genitiuo, πρὸ τῶν φυλῶν.

ἀνά ἀνά, Accusatiuo, ἀνά στρατῶν. Composita denotat
 sursum uel re. ἀναβαίνω, ἀνατρέχω. Homerus
 ἔυσέω ἀνά σκήπτρῳ pro σὺν cecinit.

κατὰ uel κατὰ, cū genitiuo notat contra, super, de,
 κατὰ νῆϊ αἰχίνῃ ὁ λόγος, εὐδία νῆϊ γῆς, κατ' ἀνθρώπων
 λέγει τὸ ζῶον. Poeta κατ' οὐλνμποιο καρήνων
 dixit pro ἀπ. Cum accusatiuo secundū, per, in, κατὰ
 τὸν ὄμηρον, κατὰ νῆας ἀχαιῶν, κατὰ χώραν.

διὰ διὰ cum genitiuo, per, διὰ σῶ, διὰ τῆς ἀγρῆς.
 Cum accusatiuo, propter, διὰ σέ, etiam per apud Ho
 merum διὰ τ' ἔντα, καὶ μέλαρ αἶμα.

μετὰ μετὰ genitiuo, cū, ἢ σὺς μετὰ εἰλῶν ὁ βίος.
 At μετὰ τριτάτοις ἀνάσσει Homericum est, μετ'
 ἀνδράσι. Cum accusatiuo, post, μετὰ τῆν ἔορτήν.

παρὰ παρὰ, παρ, παρὰ, cum genitiuo, ab, παρὰ σῶ.
 datiuo, apud, παρὰ σοί. Accusatiuū, ad, propter, uel
 præter, παρὰ σὲ ἔρχομαι, παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἢ ἡ
 μωρία, παρὰ γνώμην. ἀντί

ἀντι genitiuo, pro, ἀντι πολλῶν, composita par ἀντι
uel contra denotat, ἀντιθεος.

ἐπι cum genitiuo ὁ datiuo, sub, super, in, circa, ἐπι
ἐπι ἄρχοντος αὐγύστου, ἐπι γῆς, ἐπι πολλῶν, ἐπι
τοῦ βασιλέως, ἐπι τότοις, ἐπι λίθῳ, ἐπι ἀγαθῷ.
Accusatiuo, ad, ἐπι ξένου. Cum genitiuo, etiam, ad,
contra ἐφ' ἑλλάδος, ἐπ' ἀρκώοιο βορέαο, ἐπ' ἀντο
λίης ad orientem.

περι cum genitiuo ὁ datiuo, de, pro, περί σῶμά περι
χομαι, Δέδοικα περί ξανθῶ μενελάω. Cum accu
satiuo circa, περι βωμόν. At περί πύργῳ, περί λα
ρί, Homericæ sunt. Composita signat circum con, uel
excellentiā, περίεμι, περίεχω, περιέκλυτος.

ἀμφι eiusdem cuius περι significati ὁ constru= ἀμφι
ctiois est, ὁ quandoq; simul componuntur, ὁ μὲν
περίστροφά. ἀπό genitiuo, ἀπό Διαίης. ἀπό

ὑπό ὑπαί genitiuo, datiuo, ὁ accusatiuo, sub, ὑπό αὐτῆς ἐπι
ἐφ' εἵματος, ὑπό δένδρῳ uel δένδρον. *pro μέγαλλον δαίδων ὑπό λ*

ὑπέρ ὑπείρ genitiuo, pro, de, super, ὑπέρ κτῆς ὑπέρ
σιφῶντος ὁ λόγος, ὑπέρ ὧν εἶπον, ὑπέρ καπνῶ.
Accusatiuo supra uel ultra, ὑπέρ ἀνθρώπου φρονος,
ὑπέρ τῆρ θζάκλω ἢ μακεδονία.

Præpositiones uerbis cōpositæ eūdem casum, quæ Notio
extra compositionem expetunt, ὑπέρ οὐδ, ὑπερέχω
ος. Varius usus, uariāq; structura præpositionū poe
tis πρὸς pro ὑπό, παρὰ pro διαί, ὑπό pro μετά.
Pindar. Celebre est poetis præpositiones compositas

μαϊορέ emphasis, ut ὁ οὗτος. Pronomina uero possessiua, quæ uaga adiectiua sunt, per articulos suis substantiuis astringi possunt, ὁ οἶκος ὁ ἐμός, ἡ ἡμετέρα μήτηρ.

Adiectiuum substantiuo postpositum, ligatum articulo, immediate substantiuo inheret ἄριστοτέλης ὁ σοφὸς λέγει, non ligatum in prædicati locum recedit, uerbo substantiuo subintellecto ἄριστοτέλης σοφός, subintellige ὅστις, quod ὅ in genitiuum pluralem articulatum cōuertitur potest, ἄριστοτέλης τῶν σοφῶν, Aristoteles è numero sapientum est.

Et sicut per articulum substantiuo adiectiuū postpositum conglutinas, ita quoq; duo substantiua, αἴας ὁ ἦος τελάμωνος πολεμεῖ, Attice per defectum alterius substantiui, αἴας ὁ τελάμωνος πολεμεῖ. sin ἦος liberum permiseris, erit prædicatum, uerbo ὅστις subintellecto, αἴας ἦος τελάμωνος, Ajax filius est Telamonis.

Duo articuli orationem incidentes, eleganter simul præponuntur, οἱ τῆρ φροντίδα ἔχοντες. similiter tres, οἱ τῆρ τῶν ἀπάντων ἔχοντες φροντίδα.

Item τοῖς πρὶ τὸν ἀλκίνοον, pro τῶν ἀλκινόων. εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν ζήνωνα καὶ δίξιλον, pro εἰς τὸν ζήνωνα καὶ δίξιλον, similesq; dicendi formulæ Atticorum sunt.

Tam comparatiuus quàm superlatiuus genitiuo cōstruitur, ἀχιλλεύς ἰχυρότερος αἴαντος ἢ ἰχυρότατος πάντων ἑλλήνων. Constructio nom.

Disconueniunt saepe genere & casu nomina apud
poetas, κλυτὸς ἵππος ἀμεία pro κλυτῆ, θῆλυς ἔέρ
ση pro θήλεια, ἦλθε ψυχὴ σκῆπτρον ἔχωρ pro ἔχω
σα, αὐδῶς καὶ νέμεσις καλυψαμένω pro καλυ
ψαμένα, apud Hesiodum, ἀπόλλωνα, ἀστυπῆωρ
pro ἀστυπῆοντα.

Item neutra nomina pluralia frequentius iungun
tur uerbis singularibus, τὰ ξῶα ἐδίει, pro ἐδίεισιν
Etiam masculina uel foeminina apud poetas τῆς δ' ἦρ
τρεῖς κεφαλαί, pro ἦσαρ. Et, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑσέρω ἀρχαὶ λόγων τέλλετ, pro τέλλονται.

τέλλετ
in Pinda.
vome in
presso.

Præterea neutra adiectiua tam singularia quàm
pluralia frequentissime aduerbiorum uice habentur
ἠδύ uel ἠδέα (εὐρό ἀνάσσω Pinda.) γελᾷ blande
ridet. Item masculina & foeminina nonnunquam, ἀγα
χίθυρος ναΐσσα πλοισίω. Theo. Idyll. 2. Nonnunquam
binæ dictiones, σὺν ἀγαθῇ τύχῃ pro εὐτυχῶς, σὺν
δαίμονοι pro εὐδαιμόνως &c.

Genitiui pronominum primitiuorum pro possessi
uis sumuntur, πατήρ μω, pro πατήρ ὁ ἐμός, πα
τήρ ἡμῶν, pro πατήρ ὁ ἡμέτερος.

Constru=
ctio pre=
nominū.

Mutatio personarū fit, σφετεροῦ πατέρ' ὑμεῖσι
σαι pro ἡμέτεροῦ. τίς τ' ἄρσφωε, pro αὐτῷ. Item
numeri, ἀτρεΐδην ὑμῶν ἄμμε παλιμπλασθέντας
οἶω, pro ἡμᾶς. Et apud Pinda. uerbū duale γαρνε
τορ pro plurali γαρνεσσι.

Verba sensuū significatiua iunguntur genitiuo,
ἀκῶ

ἄκρω τῆς φωνῆς, αἰδάνομαι, ἀπῆομαι, γένομαι *Constru-*
 ὀσφάινομαι, ἐράω, ἐπιθυμῶ. *Exceptis uisum sig-* *ctio uer-*
nificantibus, quæ accusatiuo iunguntur, ὄρω τῆρ πό- *borum.*
 λιρ. *Construuntur quoq; genitiuo uerba dominandi.*
curandi, assequendi, separandi, priuandi ue κυριέω
 κρατῶ σο, φροντίζω ἐπιμέλομαι σο, τὸτθ ἔτυ-
 χμ, Διαφέρω χωρίζομαι σέρομαι τῶτων, ἀ-
 μαρτάνει τῆς ὁδοῦ. *Nec mireris si prædicta uer-*
ba interdum datiuo uel accusatiuo cōstrueta inuenias
apud poetas, ἀγλαΐαις ἀπῆομαι, λάχοντες οὐκ
ὀλίγηρ Δόσουρ. Pinda.

Quodlibet uerbum genitiuo construatur significan-
ti tempus aut partem, νυκτὸς ἢ ἡμέρας ἐργάζετη,
ἐκζεμάσθῃ τῷ ποσὶ ὄς, πίνω τῷ ὕδατος, bibo de
aqua, πίνω τὸ ὕδωρ bibo aquam.

Item datiuo designanti instrumētum uel causam,
ἔδ' ἔξατο χαρὶ κν/πελλορ, φθόνω ταῦτα, ἐποίησε

Datiuo iunguntur uerba sequendi, ἔπομαι ἀκο-
λαθῶ σοι. Dicis cōgrue, ἀφαιζῶ σε θυσίορ θυσίθ
uel θυσίω, ἀφαιζῶ σο uel σοι θυσίορ.

Attici plerunq; casum uerbi præcedentis sequen-
ti construunt, licet ab eo sit alienus, θῶμαι οἷς ἔχω
βιβλίοις, pro ἅμ ἔχω. ἀπολλανῶ ὦρ ἔχω ἀγα-
θῶρ. Utuntur item accusatiuo pro datiuo, ἀρέσκει σε
pro σοι, οἰά με ποιῆς pro μοι. Theo. Idyll. 2. Et uer-
bis actiuis pro passiuis, ἔ ediuerso, γράφειρ pro γρά-
φεισθαι.

Quaedam uerba propter uaria significata uarijs casibus iunguntur, κυριενωσθ, domitor tui, κυριενωσε, dominum te facio. &c.

Accipitur modus pro modo, ut ἐὰν ἔλθοις pro ἔλθῃς, τέμνῃ pro τέμνε, πεποίηται pro πεποίηκε.

Infinitiuus cū aduerbijs, πρὶν ἕως μη ὡς, saepe pro indicatiuo, optatiuo, uel subiunctiuo, prout sententiae cōcinit, accipitur, πρὶν εἰπεῖν pro εἰπομεν. ε. ομεν. τε. uel εἴπω ἡς. η. &c. ἕως πᾶσιν εἶναι, pro παρὰ τεινῶ ἡς. η. μη γνῶναι pro μη γνοίην ἡς. κ. γνῶ γνῶς ὦ &c. ὡς εἰπεῖν, ut ita dicam, sic dicere licet, Graecis frequens usus est ἀορίσων infinitiuorum, quando per ἵνα in subiunctiuum possunt conuertere, ἐθέλει γράψαι, ἐθέλει ἵνα γράφῃ, κελενεῖ δὲ διασκεῖσαι, κελενεῖ ἵνα διδάσκῃ &c.

Infinitiuus praeposito articulo neutro, naturam nominis induit, τὸ φιλοσοφεῖν ἀνθρώπος ἐλευθέρως, & materialiter capitur, sicut etiā aliae dictiones, & orationes quandoq; , τὸ ἄνθρωπος, θεῖον μάθημα, τὸ γνῶναι τινὰ σαυτόν.

Item particula ἄν optatiuo uel subiunctiuo adijcitur, & potentiam denotat, τὸτο ἄν γένοιτο uel γένηται, hoc factu esset possibile. Non raro indicatiuo ἔλεγον ἄν, ἔγε γράφαμ ἄν. Quandoq; non expressa apud poetas subintelligitur. ἦλθον uenisset, pro ἦλθον ἄν. Theoc. 2. Idyll.

Genitiuus participij absolute ponitur, ἐμὸν διδάσκοντος

ἰκοντος, *me docente*, etiam nominatiuus singularis *Constru-*
 participij neutri generis, ἀκροῦτε μ' αὐτῶν, *pro ἀκρό-* *etio parti-*
 σαντος αὐτῶν. δέομ' ἑτέρα, *pro δέοντων ἑτέρων.* *cipij.*

Item pro σωκράτης περιπατῶν, *elegantius dixit*
 τῆς ἀγαθῆς ὄψι, σωκράτης τυγχάνει ὡν ἀγαθῆς.

Aduerbia si post se casum habent, cōstruuntur ge *Constru-*
 nitio, πόρρω τῆς πόλεως, τρις τοῦ μῆνός, λάθρα *etio ad-*
 χωρὶς τῶν ἄλλων, φεῦ τοῦ μεγέθους. *exceptis ad-* *uerbiorū.*
 uerbis congregandi, quæ datiuo adherēt, ἅμα τοῖς
 ἄλλοις. Ὁ iuradi accusatiuo, νὴ νοῖ μὰ δία. etia de-
 riuatiuis quæ primitiuorū structurā sequuntur, ἄξιός
 λόγος, ἀξίως λόγος, ὁμοίος ὁμοίως τοῖς ἄλλοις.

Duæ negationes sæpe Grecis uehementius negāt,
 οὐ μὴ ποιήσω, *nequaquam faciam.*

Præterea plura græcæ linguæ schemata apud pro-
 batos autores obseruare licebit studioso, ut συλλαβῶν
 ὅση δύναμις cōprehendito totis uiribus, ὅσοι ὀλί-
 γων ἀπέχει aliquantulum distat. Defectiuas oratio-
 nes ὁ μὲν τρόπος pro ἡ τῶν τρόπος. τὸ δ' ἄλλο, δι' ὃ δ' ἄλλο.
 δι' ὃ πᾶς, ὁ μὲν δι' ὃ μὲν.

DE ACCENTIBVS ET OBITER

de quantitate uocaliū α. ι. υ. Cap. IX.

NOMINATIVVS primæ declinati- *Rectus de-*
 onis accentum habet in penultima Ὁ α *clin. pri-*
 semper productā ἀνεΐας ἔνσως ex- *ma.*
 ceptis in τῆς uerbalibus à uerbis cōtra-

Etis quæ penultimã acuiunt, ᾠοικτῆς, μιμητῆς, item quibusdam à uerbis incōtractis, κριτῆς Δικαστῆς. In ας autem circumflexa Dorica sunt, κοσμᾶς.

Secunda.

In Secunda declinatione α finalis recti nominũ ad iectiuorũ, eius quantitas est, cuius ultima syllaba genitiui sui masculini, ὁ θεῖος τῷ θεῖῳ ἢ θεῖα, ὁ ἡμερος τῷ ἡμέρῳ ἢ ἡμέρα, ὁ ἡδύς τῷ ἡδέος ἢ ἡδέϊα. præter ἡ Δία ab ὁ Δίος τῷ Δίῳ. Item α nominum à uerbis in ευω producitur πρεσβία à πρεσβενω.

Similiter in ρα præcedente sola uocali, ᾠήρα, etiã σάνρα αύρα. In αια polysyllaborum, σεληναία.

In ια, δία, θα, φιλοσοφία, λήδα, κισαίαθα.

In alijs semper corripitur, ᾠῆρα, γαῖα, ὁμόνοια, εὐγένεια, θάλασσα. &c.

Nomina in ια, υνη, οη, frequentius penasciuntur, κοιλία, εὐφροσυνη, ἄρσινον.

Penultimam longam nominatiui in α bisyllabi accentus plerumq; occupat, χώρα, μέσσα.

In α correptam nomina plurisyllaba ante penultimam acuiunt, εὐγένεια, ὁμόνοια, Δέσποινα.

Tertia.

Tertiae declinationis possessiua in κος ultimã acuiunt, λογικός, κῆ κόρ. In ιος uel νος antepenasciuntur, οὐράνιος, ανία, άνιον. λίθινος, ίνη, νορ.

Antepenasciuntur properisfomena Trochaica in compositione, δᾶλος εὐδᾶλος, etiam alia quedam ὄζα πρόωρος, μέτρον ἔμμετρος.

A medijs præteritis uerbi κτείνω uel τρέφω composita

posita, significationis quidem passivæ antepenacuuntur, ξιφοκτόνος ἐν τῷ ὄκτυ, λαοτρόφος ἀπὸ τοῦ λαοῦ
 nutritus. Activæ vero penacuuntur, ξιφοκτόνος, gladio interficiens, λαοτρόφος nutritor populi.

A τῷ ὄκτυ cum præpositione composita antepenacuuntur, πρόπολος, ἀμείπιλος, cum alia parte orationis penacuuntur, ὄνειροπόλος θυκοπόλος. Si α privati
 militer reliqua ferè à præteritis medijs composita, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν
 ἔργων, ἀλόγος, ἀνομος, ἀμφογάτος, Δορυφόρος, δημοβόρος.
 α privati
 uñ natu-
 ram sapit
 ἄπ.

Antepenacuuntur in ἰορ substantiua neutra, μυσίριον ἱππίαριον ἐπισόλιον μόριον ἐπινίκιον. In ἔορ uero penultima circumflectunt, ἰχθυοτροφῆον μνημεῖον βαλανῆον κερῆον. Substantiua bisyllaba frequenter accentū habent in prima, λόγος, ὄμος
 humerus, adiectiua ultima, ὄμος crudus.

Bisyllaba interrogatiua primā accentuāt, ποῖος; qualis? ὅσος; quantus? Facta uero infinita, ultimā, ποιοῦς qualiscunq; ὅσος quantuscunq;.

Verbalia in ῶτος ἔτος acuunt ultimam, συλλογισμῶτος, πλεκτηῶτος, πωρτῶτος, quæ si dictioni, cui uerbum non potest, componantur, accentum traducunt, σεληνόπληκτος ἄπωρτος.

Ultima uocali in nominibus per apostrophum abiecta, si supra se acutū habuerit, ad præcedentem syllabam transfertur, λαοῦ, Δεῖρ' ἐπὶ κ' ὄκτυ. in alijs aut dictionibus cum uocali deciditur, κατὰ, κατ' ἐμῶ.

Quarta declinationis aciunt rectū nomina in ᾶρ
 ὄα produciunt, ἰτὰρ τᾶρ. At τᾶρ omne, suum
 masculinum sequitur τᾶς.

In ας foemina ὄα corripiūt, λαμπὰς δεκάς
 In αις ὄαιξ monosyllaba σαίς λαίς αἴξ, sed
 τᾶς contractum est.

In ης adiectiva flexa per εος, ἀληθῆς, excipe quae
 plenitudinem significant τηλώδης, etiam quaedam
 composita εὐμήκης τᾶμμεγέθης.

In ηρ, σωτήρ, praeter μήτηρ δημήτης θυγάτηρ.
 In υς adiectiva et υ corripiūt, ἠδύς, praeter θῆλυς
 In ευς, ἄχιλλεύς τηλεύς. Dori. ἀχίλλευσ τῆς
 In ωρ cōprehensiva, κοιτῶρ ἄγῶρ (λόνς.
 περισερῶρ ἀπατῶρ.

In ω ὄως foemina, λητῶ αἰδῶς.
 In penultima accentum recipiūt masculina in ας,
 ὄα produciūt, αἴας ἄτλας, praeter μέγας λάας.
 In ξ, ἄρπαξ τῆξδῖξ, ὄ masculina quidē ancipiti-
 tem ante ξ extendunt, foemina uero corripiunt, ὄ
 θῶραξ φοίνιξ κήρυξ, ἠ αἰλαξ.

In ης propria cōposita, ἀριστέλης, σωκράτης.
 In τῆς foemina abstracta, φιλότης, praeter βρα-
 βυτής, ἀδρότης, ταχυτής, δκίότης.
 In αις adiectiva, χεριας.

In ωρ propria, adiectiva, ὄ gentilia, τλάτων
 εὐδᾶμων, τέντων. At ποσιδῶν ξενοφῶν con-
 tracta sunt ex ποσιδᾶων ξενοφᾶων.

Antepenae

Antepeniciuntur huiusmodi composita, εὐχαρις
εὐπολις πολυμητις ἀναλκίς, εὐκνημίς, itcm ἄ-
δωνίς ἐπκλυς.

Neutra primam syllabam accentuant, ὄαϊ υῖ-
nales semper corripunt, νόμισμα, σννιπι, ἔλεος,
πῶϊ, γῆρας, σόμα, δῶμα.

Circunflectuntur monosyllaba in υς, μῦς σῦς,
item βοῦς, πῶρ σκῶρ, ἰχθῦς, ὄσφῦς ὄφρῦς. Et con-
tracta τὸ φῶς ἀφάος (sed ὁ φῶς uir, incontractum
est, βῶξ κρῆς, ἀβόαξ κρέας.

Quaedam propter uaria significata uarie recipi- Notio
unt accētus, ut βίος uita, βιός sagitta, πονηρός pra-
uius, πόνηρος laboriosus, nonnulla omnino à commu-
ni tramite recedūt, ut ἄνσειος ἄσειος, pro ἄνσειος,
ἀργυρέος ἀργυρῶς, ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῆ μιᾶ, τῆμ
μίαρ. ὁ δειπότης ὁ δειπῶτα, ὁ μητιέτης ὁ μη-
τίετα, ἡ θυγάτηρ μήτης, τῆς θυγατέρος μητέρος
Ἔc. Item secundae declinationis genitiuus pluralis no-
minis adiectiui accentum habet genitiui sui masculini
tertia declinationis existētis, ὁ ἅγιος τῶν ἁγίων, ἡ
ἁγία, τῶν ἁγίων non ἁγιῶν, apud Pindarū πον-
τιᾶρ pro ποντίων. masculino tamen existente quar-
ti declinatus, genitiuus foemininus circunflectit ulti-
mam, ὁ ἡδῦς τῶν ἡδέων ἡ ἡδέια τῶν ἡδέων, ὁ
μέλας τῶν μελάνων ἡ μέλαινα, τῶν μελαι-
νῶν, ὁ τύπῳ τῶν τυπῶν ἡ τυπῶσα τῶν τυ-
πῶσῶν. *Ceterum substantiua semper genitiuum*
circun-

circunflektunt, ut dictum est in declinatione secunda.

Insuper nominatiuus pluralis adiectiui foeminini, nominatiuum pluralem masculini sequitur, non suum nominatiuum singularem, ὁ λίθινος οἱ λίθινοι, ἡ λίθινη αἱ λίθιναι.

Quarta declinationis uocatiuus priorū in κες accentum antepenultimam reducit, ὁ ἀριστέλης ὦ ἀριστέλες, ὁ σοφοκλέης contracte ὄσοφοκλήης ὦ σοφοκλέεις ὦ σωφοκλείης, sic quorundam in ωρ uocatiuus in ορ, ὁ ἀγαμέμνων ὦ ἀγάμεμνον, ὁ κακοδαίμων ὦ κακόδαιμον. Ὁ nominum in κρ uocatiuus in ερ, ὁ πατήρ ὦ πάτερ, ἡ δημήτης θυγάτηρ ὦ δῆμητερ θυγάτερ.

Vocatiuus in ου nominum in ους circunflektitur, ὁ βασιλεύς ὦ βασιλεῦ, quia ου ου diphthongi finales, si habent accentum, circunflektuntur, φεῦ, πάνταχδ̄. prater ἰδ̄ε.

Notio Ancipites finales in obliquis quarta declinationis corripuntur, τῶνδ̄ ἀΐαντι, τὸν ἀΐαντα, τοῖς ἀΐασι, τοῖς ἀΐαντας. In obliquis prima Ὁ secunda declinationis producuntur, praterquam in accusatiuo singulari, qui semper eiusdē temporis est cum recto τὰς μδ̄σας. Omne uerbum habens super ultima longa accentū circunflektitur, τυφθῶ, ἐβη abiecto augmento accentus cadit in ultimam βῆ. prater ἄη.

Imperatiuus accentum habet in prima, exceptis ἄθε. εὔρε. λαβέ. ἰδέ. Infinitum primum infinitiui
 αἰτιῦ

actiui habet accentum in penultima, ποιῆσαι, secun-
da persona infiniti primi imperatiui mediij in prima,
ποιήσαι.

At ποιή-
σαι opta-
tiuum est.

Infinitum primū participij actiui α producit ποι-
ῆσαι. Item solum tria participia presentia ultimam
acuunt, ἰὼν κὶ ὄν ἐὼν.

Verba trochaica properissomena nō transferunt
accentū in cōpositione, εἶχε κατ'εἶχε, prater οἶδα
συννοῖδα, οἶδα συννοῖδα, κῆμαι πρόσκειμαι.

In ceteris accentus uerborum manifesti sunt ex τῷ
ἦω & alijs exemplis praescriptis.

DE INCLINATIVIS.

DICTIONES graece aut nullum ha-
bent accentum scriptū, sicut monosylla-
ba quaedam ὁ εἰ ἐξ, aut saltem unū ἄν-
θρωπος, duos uero nunquā, nisi alter
aduentitius sit propter dictionē inclinatiuā sequentē.

Notio de
inclinati-
uis.

Dictio inclinatiua est, quae proprium accentum
transfert in dictionis praecedentis finalem syllabam,
eam scilicet acuendo, ut ἠκασατινος.

Talis inclinatio fit, quando praecedens uocabulū
προπαροξυτονον, προπεριώμενον uel παρο-
ξυτονον, trochaicum est, ἀρκεσίλαός τε, σκῶλόν-
τε λάμπέ τε. Aristarchus tamen, ut ferunt, ἀνδρά-
μοι non ἀνδράμοι legendum censuit, non commodā-
ratus inclinationem fieri in paroxutono trochaico.

Aliās

Aliàs inclinatiuum monosyllabum saltem proprium accentum amittit, σοφός τις, σοφῶν τε, ἀτρείδης τε πᾶρος γε, πλέκον τε, similiter bisyllabum præcedente oxutono uel perispomeno, καλόμ τινα, οἷς τινος, aliàs conseruat, ἀνθρώπων τινός.

Dictiones inclinatiuæ sunt ex nominibus τις infinitum cum obliquis τινός τινι τινὰ Ἐ. ἤλτέ τις καί τινα, sic τὸ τεῦ pro τινός, Ἐ τῷ pro τινι, οὐ τέτω ἄλλω. sed τις τίνος τινι Ἐ. cum acuto in prima, interrogatiuum est, Ἐ nō inclinatur accentum.

Ex uerbis εἶμι Ἐ φημι cū reliquis personis presentis, φέρετός εἶμι, αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, μακάριον φημι φησι φασι. Item εἰσι, quando sermonis est initium uel aduerbijs οὐκ ὡς, uel coniuunctionibus καὶ εἰ ἀλλὰ, uel pronomini τὸτο postronitur, tunc non inclinatur accentū, sed habet in prima, ὅτι πόλις ἐφύρη, οὐκ ἔσιρ, ὡς ἔσι, καὶ ἔσιρ, εἰ ἔσιρ, ἀλλ' ἔσι, τὸτο ἔσι. Aliàs si præcedens dictio apta est, accentum inclinatur, οἶκός ὅτι, κακός ὅτι, ἀκακός ὅτι, ἐξμῆς ὅτι, si inepta, accentū, ut par est, habet in ultima, λόγος ἔσι, ἦρως ἔσι, μάνυς ἔσι, ἔρως ἔσι. Item φοῖνιξ ὅτι non inclinatur, quia spondæus est, ἔ ultimam faciente positione longam.

Pronomina quæ semper inclinatur, sunt μὲ, μεν μοι, τοι, με, μιν, σὺν, σφε, σφωε, κληθέ μεν, οὐ γάρ μοι, καί τοι, καί με. Quæ modo absolute sumuntur, Ἐ proprium accentum inclinatur, modo emphaticè

phatice, & non inclinant, sunt hæc σὺ, σευ, σεο, σοί, σε, εὖ, οἱ, εἰ, ἔθερ, σφί, σφωρ, σφίσι, σφεας, ἤκησάσ. audiui te, simpliciter, σὺ ἤκησάτε audi, non alium. Aduerbia interrogandi bisyllaba accentum habent in penultima, & non inclinant, facta uero infinita in ultima, & inclinant. πόθεν; unde? ποθεν alicunde, πόθεν ἦλθες; ἦλθόν ποτε. Similiter monosyllaba interrogatiua proprium accentum seruant, infinita inclinant, πῶς οἶδ' ας; οἶδ' ἄπως, sic πῆ τῶ τῶ, & si sunt alia. Ex coniunctionibus inclinatio sunt τε κε ρ κε γε τὰ ρ νη νυρ pro Δη, πρὸ θηρ ῥα.

Etiam δὲ quando cum articulis diuisi-

uum patitur apostrophum, ὁ

μὲν, ὁ δὲ uel ὁδ', οἱ δὲ

οἶδ', τῆρ δὲ

τῆνδ'. &c.

ΤΕΛΟΣ.